

Ježíš mu řekl:
„Já jsem ta Cesta, Pravda
i Život. Nikdo nepřichází
k Otcí než skrze mne.“

Jan 14:6

Sborové noviny

11/2014

Pravidelný měsíčník
sboru Apoštolské církve v Karvině

úvodník

napsali

modlitby

narozeniny

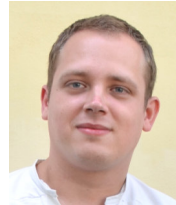
oznámení

VÍRA JE BEZ SKUTKŮ MRTVÁ

úvodník

Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (Jk 2,17)

Chtěl bych se s vámi zamyslet, co znamená ta známá věta, že: „Víra je bez skutků mrtvá“. Především bych chtěl zdůraznit, že jsem naprosto přesvědčený, že jsme spasení Boží milostí skrze víru. Dobře víme o tom, že si nemůžeme věčný život zasloužit dobrými skutky. Přesto v nás někdy rezonuje otázka, co znamená ona věta, že „Víra je bez skutků mrtvá“. V epistole k Římanům (Ř 4,2-3) apoštol Pavel zdůrazňuje, že nejsme ospravedlněni skrze skutky. Jako příklad používá Abrahama, který byl ospravedlněn vírou.

Ve většině toho, co psal apoštol Pavel v Novém Zákoně, vidíme velký důraz na spasení z víry a milosti (Ef 2,8!).

Přesto, když narazíme na epistolu Jakuba, tak se setkáme s verši, které hovoří o tom, že víra je bez skutků mrtvá (Jk 2,17.26). Zvláštní je, že Jakub ke svému tvrzení používá stejný příklad – totiž Abrahama (Jk 2,11-12). A pak to podtrhuje: „Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry!“ (Jk 2,24)

Jak to máme chápat? Protiřečí si snad Písmo? Nebo má pravdu Pavel a Jakubův list má v Písmu menší váhu? Nikoli! Písmo si v žádném případě nikde neprotiřečí. Skutečným autorem Bible je Duch svatý (čili Bůh sám). Písmo je inspirováno **úplně** (to znamená všechny části rovnocenně), **verbálně** (dokonce všechna slova jsou inspirována), **bezchybně** (Bible je pravdivá ve všech vědeckých i historických faktech) a **neomylně** (nemýlí se ve věcech morálky a doktríny). Pokud budeme přistupovat takto k Písmu, zjistíme, že Jakubův výrok je navýsost pravdivý.

Co tedy to, že víra je bez skutků mrtvá, znamená pro nás? Mám za to, že někteří křesťané tento výrok berou na lehkou váhu. Mrtvá víra je pro ně pojem, který znamená, že jejich víra je čas od času vlažná, jalová, mdlá, prostě nemastná a neslaná. Berou to jako občasný stav, který nic nemění na tom, že jsou spasení milostí skrze víru.

Jeden z duchovních otců našeho národa, Jan Hus, na téma mrtvé víry poznamenal: „*Ze víra bez skutků mrtvá jest, to věz neprospěšná k spasení.*“ Myslím, že je to velká pravda. Mrtvá víra není jen jakýsi pojem, který hovoří o tom, že naše víra je někdy vychladlá. Je to duchovní stav, který je „neprospěšný ke spasení“. Dokládá to i Písmo, když hovoří: „*Vím o tvých skutcích - podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.*“ (Zj 3,1) Když Bible mluví o smrti, tak v drtivé většině nemluví o pozemské smrti, ale o té duchovní – věčné. Píšu to proto, abychom si společně uvědomili, jak závažná je věta, že víra je bez skutků mrtvá.

O jaké skutky se tedy jedná? Nemyslím si, že se předně jedná o převádění babiček přes cestu, uklízení sociálních zařízení či členství v charitě (i když o tyto věci se také jedná – Jk 2,15-16). Ale především si myslím, že se jedná o skutky (ovoce) **nového života**. Prostě o to, že na nás jde vidět, že patříme Pánu. A tomu odpovídá naše duchovní, morální i sociální chování. Pokud to na nás vidět nelze, můžeme začít duchovně umírat, až naše víra umře úplně a stane se mrtvou.

Proč si myslím, že se jedná o ovoce? Písmo mluví o **zlých skutcích těla** (Český studijní překlad) v listu Galatským 5,19-21. Ve 21. verši je psáno, že kdo tyto skutky bude dělat, nebude mít podíl na věčném životě. Pak následuje velice známá pasáž o ovoci Ducha – Gl 5,22-23. V protikladu ke zlým skutkům těla je ovoce Ducha. (Proto věřím je psáno o ovoci Ducha, protože „skutky Ducha“ by znělo podivně.) Naše skutky mají tedy souvislost s ovocem Ducha. Ovoce Ducha

však nejsou jen nějaké „duchovní platonické pojmy“ – láska, radost, pokoj, atd. Má se projevovat **prakticky**! V každodenním životě.

Jeden z nejvíce nepochopených příběhů v Bibli je příběh o Marii a Martě. Klasický (a mylný) výklad je, že Marie je duchovní člověk a Marta je tělesný člověk – skutkař. O tom však vůbec příběh nepojednává! Příběh je o učednictví (následování Krista) a ne o skutcích. To, že Marta dělala praktické věci, nebylo špatné, ale špatné bylo, že se nestala dychtivou Kristovou učednicí. Všimněme si v Bibli pasáže, která mluví o jiné Marii: „*Pozdravujte Marii - tolik se pro vás napracovala!*“ (Ř 16,6) Připomínám, že Písmo je rovnocenně inspirováno, tedy i pozdravy. Byla tato Marie pracovnice méně duchovní, než ta, která byla u Ježíšových nohou? Myslím si, že nikoli. Tohle je častá potíž v církvi. Praktické věci bývají považovány za „neduchovní“. Proto se mnoho křesťanů nehrne do práce na sborové budově, na parkovišti a věcí kolem. Jako moc duchovní se nejeví ani finanční podpora církve a potřebných. A v poslední době malá návštěvnost na skupinkách, biblických hodinách a modlitbách svědčí o tom, že nejsou považovány za něco duchovně hodnotného a důležitého. „My máme přece super-duchovní čas doma sami – nejsme přece ti „skutkaři“. Chtěl bych upozornit na strašlivě nebezpečnou starodávnou řeckou filosofii – gnosticismus. Ta praví, že všechno duchovní je správné a všechno tělesné (praktické) je špatné. Je to filosofie zdola, která si ze super-duchovnosti dělá zástěrku pro vlastní lenost a tělesnost. Víru a skutky nelze od sebe oddělit, tak jako nelze oddělit tělo od ducha (Jk 2,26). Kvantu hodin, která křesťané tráví na internetu a ve volnočasových aktivitách prozrazují, co se skutečně skrývá za závojem super-duchovnosti. Nejděme, prosím, s dnešní postmoderní dobou, která velice obratně a sebejistě mluví, ale nejedná!

Skutky Ducha se musí projevovat v našem každodenním životě. Naše nevěřící rodiny, spolupracovníci (či spolužáci) a přátelé musí v našem životě vidět ovoce Ducha svatého. To, že žijeme proměněný život! Žijeme i zvěstujeme evangelium. Jde na nás vidět kvalitní morální život. Účast na sborovém životě. Služba a věrnost Pánu. Skutky milosrdenství. Ale i vnější věci, které souvisejí s disciplínou v soukromém i sborovém životě. Tyto věci nikdy nebyly Duchem inspirovaným pisatelům Bible cizí. Věřím, že tyto věci nezůstaly v prvním století, protože Bible není jen historickou knihou.

Možná jsme v některých věcech polevili, ochladli a zvlažněli. Proto vás chci povzbudit, milí bratři a sestry v Kristu, abychom znovu zatoužili po ovoci Ducha svatého, které je dáno těm, kteří po něm dychtí. Vezměme v potaz i Jakubova slova o víře, která se musí projevovat skutky. Také jimi jsme ospravedlněni a nejen vírou (Jk 2,24).

Jakub Koziel

Kamkoliv se v dnešní době podíváme, vidíme okolo sebe, jak se lidé obávají o svoji budoucnost. Na jedné straně žijeme v době, kdy nám jakoby nic neschází, žijeme si na pohodu a na straně druhé zažíváme samotu, prázdnotu a obavy, jak to s námi dopadne. Nutno říci, že je také spousta těch, kteří se nechávají nést proudem, nic neřeší a žijí si tak nějak ve smyslu 'nějak bylo, nějak bude'. Zatímco tedy sekulární společnost žije svým životem a zdá se, že se více soustředí na to, jak se má dnes, žijeme my křesťané v církevním světě, který se více upíná k tomu, co teprve přijde. Stejně jako lidé ve světě se můžeme více soustředit a obávat o to, co se v budoucnu stane, anebo naopak, můžeme jet více na vlně 'nějak to bude'.

Každý člověk ve svém životě prochází zklamáním i radostí. Zpravidla platí, že čím více je vystaven zklamáním, neshodám či ublížením, stává se uzavřenějším a méně optimistickým. Naopak lidé, kteří jsou méně vystaveni takovým věcem, jsou veselejší a více optimističtí, co se budoucnosti týče. Samozřejmě má na to vliv i naše genetická výbava, zrovna tak jako výchova v rodině. Každopádně nám hodně objasní malý test. Co očekáváš od dnešního dne? Na co se těšíš? Nebo spíše přemýšlíš: „Zase to bude nepřijemné jako minule“ nebo „Vůbec si nerozumíme“? Každý z nás si denně nějakým způsobem přednastavujeme mysl a máme buď pozitivní, nebo negativní, nebo žádná očekávání. Boží slovo nás vybízí, abychom upnuli svoji naději na našeho Pána. Věřím, že to také znamená upnout na něho svou mysl a své očekávání. A proto je moc důležité, abychom svoji mysl obnovovali Božím slovem (Ř 12,2). Vzpomínám si, jak jsem po svém obrácení na konci devadesátých let očekával obrovské probuzení, lidi, kteří budou činit pokání, zástupy, které se pohrnou za Ježíšem... Po nějakém čase, kdy bylo zřejmé, že to není tak, jak jsem si myslel, přišlo období hledání, proč to tak není a v čem je problém. Optimismus a počáteční nadšení se pomalu vytrácelo a začalo je nahrazovat váhání. Mám za to, že podobné vnímání si zažil každý křesťan v naší zemi. Co ale považuji za klíčové, je zaujetí postoje k danému stavu. Jak si tedy uchovat zdravý postoj očekávání?

Písmo nám dává hned několik příležitostí jak se s tím vypořádat. Vyberu dvě místa. Jedno mluví k jednotlivcům, druhé k větší skupině lidí (národu). Kniha Přísloví 15,15 říká: *Každý den chudáka bývá těžký, dobrotivé srdce stále hoduje* nebo *Všechny dny utištěného jsou zlé, kdežto kdo je dobré myslí, má hody každodenně*.

V Písmu jsou desítky odkazů na očekávání. Kniha Jozue 1,7-16 popisuje situaci, ve které je Izrael. V širším kontextu je to období po třistaletém otroctví v Egyptě, po němž následuje čtyřicet let na poušti. Z národního pohledu nehezké období, které mělo vystřídat období svobody. Určitým způsobem je možné vidět paralelu mezi českými a izraelskými dějinami. I český národ si prošel těžkým obdobím od roku 1620 až do roku 1918, po kterém následovalo období svobody do roku 1938, následně znovu proměněné do období totality až do roku 1989. Bůh dává vítězství těm, kdo ho milují a naplňují jeho vůli. Stejně tak i my máme očekávat na „vzkříšení“ českého národa a máme pracovat, dokud je ještě den.

Ve své práci o ateismu v naší zemi1 popisují několik

aspektů, které hrají zásadní roli v tom, jak Češi vnímají religiozitu. Kromě silného sekularismu, zahrnujícího celou západní společnost, jsou to především další tři aspekty: **antiklerikalismus, individualismus a privatizace víry**.

Antiklerikalismus je vinou negativního vlivu katolické církve v českých dějinách závažnou překážkou. Studie a údaje ze sčítání lidu ukazují, že Češi nejsou proti Bohu, ale jsou proti církvi. Vyjádřeno jinak: Bůh ano, církev ne. Je obecně známo, že lidé nechtějí mít s církví nic společného, bojí se jí a mají s tímto termínem spojené negativní konotace. Je tedy potřeba zohlednit tuto situaci, a to zvláště při evangelizacích. Mnohokrát děláme evangelizace s výbornými programy, kde se zpívá, svědčí, káže, hrají se hry, scénky, kde je občerstvení apod. Lidem se to líbí a vytváříme tím nové pojetí církve. Je to nový koncept přemýšlení, jímž potřebujeme zasáhnout hlavně mladou generaci, která ještě nemá pevně dotvořen svůj pohled na církev. Mám v této oblasti velkou naději a očekávání, že se nám povede posunout obraz církve z náboženského pojetí organizace k pojetí osobního vztahu s Ježíšem. Zvát lidi do církve dnes moc nefunguje, zvát je na setkání s ostatními přáteli, kteří mají osobní vztah s Bohem, nese jiný rozměr. Konkrétní programy, jako jsou Alfa kurzy, Fusion, skupinky NG a další aktivity založené na opravdovém zájmu o životy lidí, mě naplňují očekáváním nových věcí v oblasti růstu služeb a sborů.

Tato pasáž mě přivádí k jedné důležité oblasti a tou je oblast růstu. Jako mnozí očekávám, že naše sbory porostou skrze různorodé služby a že budou založeny nové sbory. Nicméně k tomu, aby se to reálně stalo, je potřeba zasévat, budovat a vysílat nové služebníky. V oblasti zasévání pozoruji určitou touhu a zároveň neschopnost oslovit lidi relevantním způsobem, tak aby slyšeli Boží slovo a mohli o něm přemýšlet. Mnohokrát se mi zdá, že jsou lidé dovedeni před rozhodnutí přijmout Krista, aniž by chápali, co vlastně dělají. Pak se musí vrátit zpátky, aby 'dostudovali to co neznají'. Z tohoto pohledu je tedy více než důležité naučit se efektivně zasévat.

S ohledem na **individualismus a privatizaci víry** je nezbytná aktivizace zasévání na osobní úrovni. Pod pojmem evangelizace si často spíše vybavíme akci nebo program než osobní styl života. Očekávám tedy větší důraz na osobní odpovědnost za nesení evangelia a využití potenciálu, který máme. Mnoho sborů a vedoucích se snaží získat nové služebníky pro své služby a naráží na jejich nedostatek. Čeho se nám ale dostává, jsou 'dva nebo tři shromáždění ve jménu Ježíše'. Dva lidé jsou dobrý základ pro šíření evangelia. Desátá kapitola Lukášova evangelia popisuje, jak Ježíš posílal učedníky zvěstovat po dvou. Ze dvou lidí se stanou tři - tak začíná každá rodina. Dříve, než uvidíme zakládat nové služby a sbory, se potřebujeme naučit vyrůst ze dvou na tři a postupně dál. Boží království začíná obrácením jednotlivých lidí, začíná těmi nejmenšími uskupeními. Růst začíná v malém a teprve potom je možné růst ke čtyřem, pěti a více.

Zakomponování tohoto jednoduchého prvku do osobního života nese obrovský potenciál pro růst služeb, sborů i církve. Pokud budeme úspěšní v rozmnožování v malém, ať už ve službě na školách, na ulicích či v zaměstnání, posuneme realitu toho, co očekáváme, na novou úroveň aktivizace každého jednotlivého křesťana.

Mým dalším očekáváním je růst vedoucích služebníků. Vedoucí jsou potřební v každé době a současná církev čelí nedostatku zralých vedoucích. Pokud bychom přemýšleli o celonárodním probuzení, bude potřeba kvalitních vedoucích více než enormní. Vždyť nejde jen o evangelizaci, ale i o budování učedníků. Koncept rozvoje vůdcovství určuje definice vedoucího. Mnohokrát je vůdcem míněna jen osoba na vrcholu organizační pyramidy. V kontextu probuzení je vůdce každý, kdo má schopnost ovlivnit to, jak ostatní myslí, cítí a jednají. Každý, kdo vede druhé a sám se nechá vést.

V práci s dětmi a mládeží je pak důležité rozpoznávat mladé služebníky, kteří mají už dnes potenciál ovlivnit své spolužáky, kamarády a dokonce i ty, kteří jsou starší než oni sami. Poměrně velký prostor bychom našli v oblasti vzdělávání. Jako církev se snažíme dostat do škol, které požadují pro výuku adekvátní vzdělání. Jestliže tedy chceme mít větší možnost ovlivňovat formování mládeže, je samozřejmé, že budeme pracovat na vzdělání těch, kteří se jim věnují. Naše společnost je nemocná hříchem, který se projevuje v mnoha oblastech, a tak je nezbytné kázat evangelium o pokání a odpuštění, ale je také třeba lidi vyučit v určitých oblastech jako jsou sexuální výchova, partnerství, závislost na kouření a drogách, bulimie, anorexie, šikana atd. Je tedy přirozené očekávat, že církev bude pracovat jak na vzdělání kvalifikovaných odborníků, tak i na materiálech, které by komplexně řešily problematiku dnešní mládeže, abychom byli schopni nabídnout pomoc jak jednotlivcům, tak i školám. Pora-

denství a lektorství tedy poskytuje ještě větší prostor pro rozvoj a angažovanost v oblasti vzdělávání.

Kromě cíleného vedení a budování vedoucích v církvi v rovině skupinek a služeb je nezbytné, aby došlo k aktivizaci v rodinách, kde se otcové učí vést své děti, budovat je a dávat jim úměrné výzvy. Je v zájmu každého otce věnovat se vlastním dětem a pomoci jim rozpoznat Boží cesty, učit je Boží slovo a naučit je sloužit Bohu a to vše skrze svůj příklad.

Na závěr je nutno zmínit, že přestože popisovaná očekávání jsou podána z pohledu toho, co je potřeba, popřípadě nutné, na naší lidské straně, očekávám také Boží jednání s Církví i s lidmi ve světě. Věřím, že vylití Ducha svatého přinese jak novou touhu po svatosti a oddělenosti pro Boha, tak i zmocnění k zasažení našeho národa Evangeliem včetně budování i vyslání. Prorok Jeremiáš 29,11 dobře vystihuje Boží dobrotu a plány, na které můžeme vždycky spoléhat a očekávat. *„Já sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu vás propéché, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.“*

Mgr. Petr Rattay, M.A.

Důchodcovské okénko

napsali

Nezáleží na tom, kolik ti je, ale na tom, jakého máš ducha.

Nevím vám čím to je, že tělo se mi kulatí a občas trpím závratí.

Když hlava se mi zatočí, jsem jak na kolotoči.

A klouby když mě rozbolí při špatném počasí? Co asi?

Snad zítra zas sluníčko vyjde, já vyhrěju si kosti a bude po starosti.

Když přidám více do kroku, srdce mé volá, zpomal trochu

a já jako za mlada, říkám mu neboj, dělám to pro tebe, mám tě ráda.

V uchu mi šumí, kdo tomu porozumí.

Oko už nedohlédne na kostelní věž.

Říkám mu, zajdu ti pro brýle, chceš?

Ono mě prosí, tak rychle běž, ať vidím zas tu kostelní věž.

Někdy si věci hraji se mnou na schovávanou.

Za nic si nemůžu vzpomenout, kde schovala jsem tu stovku.

Až časem přijdu na to, co nakoupila jsem za to.

Ani střevo pokoj si nedá, ke hrátkám se mnou vždy příležitost si hledá.

A vrásek, těch mám na rozdávání, když v zrcadle vidím svojí tvář a usmívám se na ni.

Kdo by to řekl, že ten můj věk mi nabízí tolik zábavy.

Přijímám výzvu! Nemám obavy!

I když je hůř a jdu cestou šerého údolí, kde beznadějí číhá a čeká, až mě skolí.

Kde bolest a pochyby drásají mé nitro, já s nadějí čekám na nové jitro.

Vždyť duše má je jak maják. Světlo v ní svítí, co všechno zlé do sítě lásky zachytí.

Žalm 68,20 Požehnán buď Panovník den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása.

Zas píseň chval zní v srdci mém o Bože můj, jak šťastná jsem, že v Tobě mám Spasitele i lékaře, který všechny mé neduhy s lehkostí vánku odstranit dokáže.

2. Kor. 4:16-18 A proto neklesáme na mysl, i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.

Kudrnová Helena

Dne 4.10. 2014 proběhlo v havířovském sboru Apoštolské církve již 12. setkání žen a dívek, tentokrát pod názvem „Všechno má svůj čas“.

Nejedná se o interní akci sboru AC Havířov, ale na setkání jsou vítány ženy i dívky z ostatních sborů v regionu.

Tato konference byla zaměřena na témata „Biblická zaslíbení“, „Osobní zaslíbení“ a „Prorocství“.

Slovem sloužil bratr Lumír Folvarčný, který je seniorem oblasti a zároveň pastorem karvinského sboru Apoštolské církve.

V jednotlivých vstupech zaznívaly velice zajímavé, hluboké a inspirativní myšlenky. Zde jsou některé z nich.

BIBLICKÁ ZASLÍBENÍ

- Biblická zaslíbení jsou jistotou v čase krize, v období, kdy ztrácíme stabilitu.
- Trvalé blaho nesvědčí žádné živé bytosti (citát od Alexandra Solženicyna).
- V období těžkostí se můžeme opřít o Boží slovo a říci: „Ale tady Bůh řekl“
- Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky.
- Je třeba brát vážně, co Bůh říká.
- Budme opatrní a moudří v přivlastňování si některých zaslíbení a jejich výkladu.
- Proč chceme zaslíbení?
- To, co říká Boží slovo, je osvobozující.
- Po generace můžeme v některých rodinách vidět zaslíbení, které souvisí se vztahy vůči rodičům, i když rodiče nebyli dokonalí a dělali chyby.
- Proste a bude vám dáno, tlučte a bude vám otevřeno, hledejte a naleznete.
- Připomínej si zaslíbení a věř, Pán Bůh má moc je naplnit.

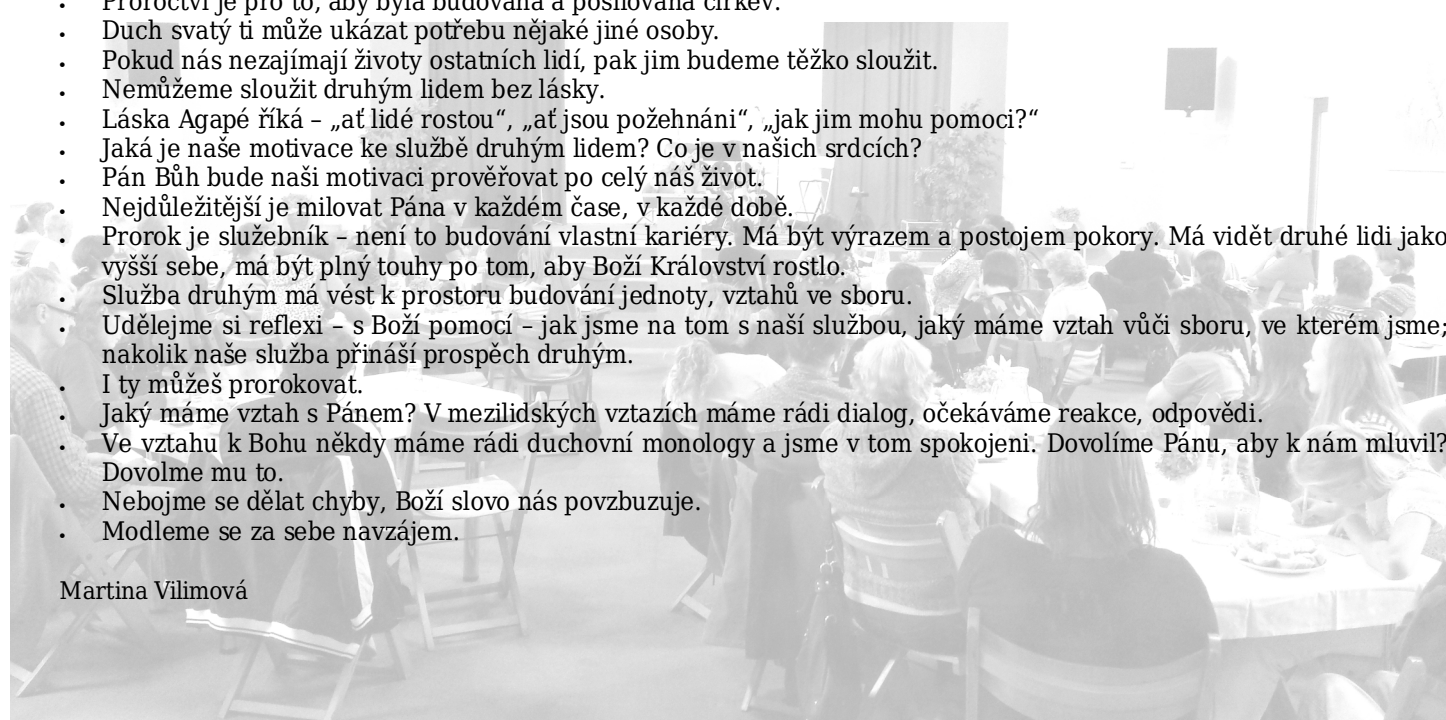
OSOBNÍ ZASLÍBENÍ

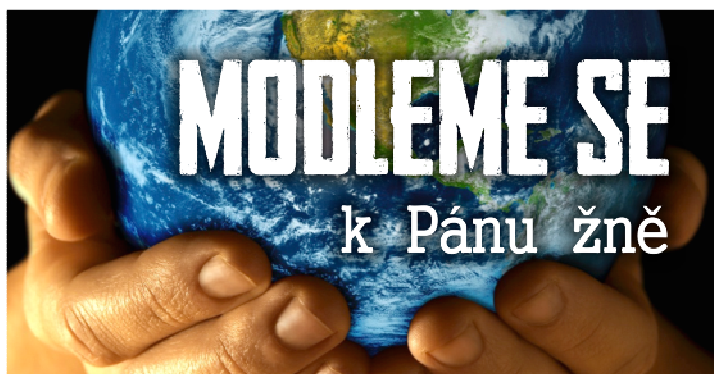
- Dostat nebo mít zaslíbení, je jako lék – může přinést světlo, naději, uzdravení, přináší nám útěchu a dává nám sílu.
- Neberme prorocství lehkově, ale hledejme a zkoumejme je.
- Je důležité, dívat se na osobní prorocství v kontextu našeho života, přemýšlet o něm, správně jej rozsoudit, rozjímat nad ním, nedělat ukvapené závěry.
- Na prvním místě je náš osobní vztah s Pánem. Pán mluví. Bůh, když přináší poselství, tak chce, aby bylo pro nás jakýmsi potvrzením.
- Bůh přináší své slovo, aby nás vedl.
- Je důležité sdílet svá osobní zaslíbení s duchovními autoritami. Autority nesou zodpovědnost, autority nad námi bdí. Neříkejme – nikoho nepotřebujeme.
- V osobních zaslíbeních je důležitý akt víry a poslušnosti.
- Bůh mluví, ale my někdy do toho, co říká, nevstoupíme.
- Prorocství nám pomáhají bojovat.
- Připomínejme si zaslíbení, když život není snadný.
- Pokud nějakému prorocství nerozumíme nebo se hned nenaplní, neodmítejme ho, ale dejme mu čas.
- Je v pořádku chtít potvrzení prorocství z více stran.
- Prorocství neodhalují celou pravdu, ale jen její kousek.
- Je třeba rozsuzovat prorocství v kontextu Písma.
- Prorocství nás mají přitáhnout blíže k Bohu.

PROROCTVÍ

- Bůh si tě může použít tam, kde jsi, abys byl požehnáním pro druhé.
- Prorocství je pro to, aby byla budována a posilována církev.
- Duch svatý ti může ukázat potřebu nějaké jiné osoby.
- Pokud nás nezajímají životy ostatních lidí, pak jim budeme těžko sloužit.
- Nemůžeme sloužit druhým lidem bez lásky.
- Láska Agapé říká – „ať lidé rostou“, „ať jsou požehnáni“, „jak jim mohu pomoci?“
- Jaká je naše motivace ke službě druhým lidem? Co je v našich srdcích?
- Pán Bůh bude naši motivaci prověřovat po celý náš život.
- Nejdůležitější je milovat Pána v každém čase, v každé době.
- Prorok je služebník – není to budování vlastní kariéry. Má být výrazem a postojem pokory. Má vidět druhé lidi jako vyšší sebe, má být plný touhy po tom, aby Boží Království rostlo.
- Služba druhým má vést k prostoru budování jednoty, vztahů ve sboru.
- Udělejme si reflexi – s Boží pomocí – jak jsme na tom s naší službou, jaký máme vztah vůči sboru, ve kterém jsme; nakolik naše služba přináší prospěch druhým.
- I ty můžeš prorokovat.
- Jaký máme vztah s Pánem? V mezilidských vztazích máme rádi dialog, očekáváme reakce, odpovědi.
- Ve vztahu k Bohu někdy máme rádi duchovní monology a jsme v tom spokojeni. Dovolíme Pánu, aby k nám mluvil? Dovolme mu to.
- Nebojme se dělat chyby, Boží slovo nás povzbuzuje.
- Modleme se za sebe navzájem.

Martina Vilimová

1. Pronásledování křesťané v Číně

V mnoha zemích stejně jako právě v Číně jsou křesťané pronásledováni, diskriminováni, nespravedlivě obviňováni, hromadně zatýkáni, vězněni, biti, vyhnáni či zavražděni. Násilí je v Číně hlavně ze strany vlády.

Modleme se:

- kéž i nově obrácení mají možnost růstu a mají odvahu šířit evangelium
- aby děti vyvázly bez psychického a emocionálního poškození a zakoušely Boží lásku a blízkost
- kéž jsou ochráněny před únosem do „nápravného zařízení“
- aby ustáli, překonali a zvítězili nad zastrašováním policie
- aby manželé ustáli a vyrovnali se s pocitem ztráty, izolace a dokázali se postarat o děti
- aby byli schopni ustát pravdu a přesvědčení bez hořkosti, schopni odpustit
- aby vytrvali ve víře i přes fyzické a psychické násilí a zakoušeli Boží moc

2. Nezasažený národ - Ujgurové v severozápadní Číně

Většina vyznává islám smíchaný s nejrůznějšími pověrami.

Ve 12. a 13. století bylo v zemi přes 8 mil. křesťanů.

Ve 14. století křesťanství mezi Ujgury na 500 let zcela vymizelo a vyznávali pouze islám.

Na začátku 19. stol. zde přišli čínští i švédští misionáři a začali budovat sirotčince a poskytovali lékařskou péči. Obrátilo se tehdy cca 300 Ujgurů.

S nástupem Abdullaha Khana však přišlo kruté vyvražďování křesťanů. Khan řekl: „Podle zákona je mou povinností vás zabít, protože jste svým kázáním zničili víru mnohých muslimů.“

Nyní má spousta Ujgurů ke spasení jen malý krůček. Odhaduje se, že je zde zhruba 200 křesťanů.

Modleme se:

- za distribuci a použití filmu Ježíš a nově přeloženého Nového Zákona do ujgurského jazyka
- za šíření evangelia, obzvláště prostřednictvím čínské církve
- ochrana nově obrácených v oblasti Xinjiang
- aby mladí věřící našli křesťanské partnery
- za obrácení klíčových muslimů v dané oblasti

3. Modlitby za misijně nasazené pastory

- aby v ČR povstali další pastoři, kterým bude hořet srdce pro misii a budou schopni motivovat druhé
- aby měli nové vize a sny pro nezasažené národy
- za odvahu vykročit do cizích zemí
- za Boží oheň a zmocnění ke službě

Všem oslavencům
přejeme mnoho
Božího požehnání

3. 11. 2007 Toráčová
Marika

9. 11. 1997 Fízer
Lukáš

25. 11. 2009 Podzimek
David

5. 11. 1962 Pechová
Blažena

6. 11. 1944 Bílek
Josef

6. 11. 1988 Pechová
Marie

8. 11. 1959 Chobotová
Renáta

9. 11. 1947 Kudrnová
Helena

9. 11. 1993 Slusarzová
Barbora

11. 11. 1962 Rokosz
Petr

17. 11. 1959 Nižník
Miroslav

21. 11. 1957 Gembický
Tibor

24. 11. 1972 Vagundová
Andrea

26. 11. 1968 Morawieczová
Marcela

27. 11. 1996 Folvarčná
Sára

Pobyt pro nezadané

Kde - Skautská zákl. Domašov,
Lesní 167, 783 06

14. - 17. 11. 2014

Cíl - poznat věřící přátele,
být spolu

Pro koho - doporučené věkové
rozmězí účastníků je 25 - 55 +

Program - sport, turistika,
písňe, hry a především
vzájemné společenství

Cena
780,- Kč

uzávěrka přihlášek do 31. října 2014

Přihlášku najdete na: www.apostolskacirkev.cz

Kontakty pro dotazy:

František Flek
739 584 027
frflek@seznam.cz

Lumír Folvarčný
731 504 372
lumir.folvarcny@gmail.com

Sestry v triku
KONFERENCE PRO ŽENY
hotel KAM Malenovice
7.11. - 8. 11. 2014

Kapela Deep Inside (ČR)
kázání | semináře | modlitby
večer při svíčkách
hudební recitál

"Základy křesťanské misijní práce"

Víkendový seminář s Ulfem Strohbehnem

v rámci tématu: "Kulturní vlivy"

21. - 22. listopadu 2014

**Apoštolská církev, sbor Havířov
Selská 29, Havířov - Bludovice**

Ulf Strohbehn je koordinátorem pro biblické školy FIDA.
Vyučuje misionáře v Německu, Finsku, Belgii, Rusku
a Indonésii. Působil 15 let jako misionář v Malawi.

adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny,
Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6
tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz
web: www.ackarvina.cz
BS: 105 101 764 / 0300

Pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karviné.
SBN vychází pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma.

číslo 11, ročník 21

Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor. Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SBN: 26. 11. 2014